

det Resultat, som Kontrollen efter Finansministerens Instruks kommer til. I saa Tilfælde er det en ubetinget Stærkelse af Loven. Eftermaalingen sker jo paa samme Maade som, naar Lovbæset ved Kontrollen ellers eftermaaler Beholdninger, men det er en Selvfølge, at vedkommende behøver ikke at finde sig i Resultatet af en Eftermaaling, naar han tror at kunne bevise, at den er urigtig. Hvad overhovedet en saadan Instruks fra Finansministeren om Eftermaaling af disse Fade egentlig skulde gaa ud paa, er mig ikke klart og er ikke bleven mig klarere ved den cerede Forslagsstillers Udtalelser. Endringsforslag under Nr. 17 har jeg allerede omtalt. Det gaar jo ud paa, at hele den Paragraf i Loven, der forbyder Mandinger, skal udgaa. Endringsforslag under Nr. 21 gaar jo ud paa, at Bryggeren skal have Ret til Erstatning af Statskassen for Tab, som han i visse Tilfælde kunde lide. Det første Tab, der der er nævnt, er, naar Ol kasseres, fordi det indeholder mere end 6 pCt. Alkohol. Der er jo aldeles ikke Spørgsmaal i hele Loven om, at Ol kasseres eller at Ol forbrydes, slet ikke! Jeg veed altsaa egentlig ikke, hvad der er ment med det, at Statskassen skal erstatte det kasserede Ol. Det tør vel antages eller maa bestemmt antages, at Bryggeren i Forvejen indtil en Brøtprocent veed, hvor stærkt det Ol vil blive, som han brygger, efter Indmæskningen og efter Behandlingsmaaden. Men hvis det efter Processen skulde vise sig for ham, at Ollet ved en Fjelsregning eller lignende truer med at blive for stærkt, staar det ham jo fuldstændig frit for at spæde det op, saa det ikke naar over 6 pCt. Alkohol; i hvert Tilfælde er der jo ikke i Loven nogen som helst Tale om, at Ol forbrydes, som ikke er brygget lovligt, og der kan altsaa fornuftigvis heller ikke være Tale om, at Statskassen skulde erstatte noget i saa Henseende. Noget anderledes forholder det sig selvfølgelig med den Erstatning, der tilføres Bryggerne for mulig Omgøren af deres Justager, fordi de nu ere større, end de efter Loven maa være. Jeg antager nu, at Præsumtionen maa snarest være for, at Bryggerernes Justager ere for smaa end for store. Det er i alt Fald ikke mig ret forklarligt, hvorfor Bryggerierne af Hensyn til den stærke Konfurrence, som den cerede Forslagsstiller udtalte, skulde gøre deres Oltønder for store. Det plejer ikke at være almindeligt ellers i Forretninger, at man maaler med for store Tønder af det, man har at sælge. Men selv om det skulde være Tilfældet, at der i Virkeligheden blandt de Tusinder og atter Tusinder af Olfustager,

der nu ere til Stede og bruges, skulde være Justager, der ere over det Maal, de maatte have, naar Loven var traadt i Kraft, vil jeg dog gøre den Bemærkning, at Bryggerierne ville jo have et fuldt halvt Nar til at indrette sig efter Lovens Fordringer med Hensyn til Justagerens Rumindhold, og jeg antager ikke, at det vil være forbundet med særlige Vanskeligheder eller store Bekostninger for dem at foretage de Forandringer med store Justager, som vilde være nødvendige, for at de skulde svare til Lovens Fordringer. Jeg ser altsaa i Virkeligheden ikke, at der er Anledning til her at give Erstatning, saa meget mindre som man vel nok tør antage, at naar Staten skulde paatage sig den Historie at omgøre, reducere de for store Justager, vilde den hele Forandring med Justagerne blive uforholdsmæssig kostbar. Man tør vel antage, at i alt Fald de store Bryggerier ere indrettede saadan med egne Bærstæder, eller i alt Fald med Bærstæder, der staa i nære Forbindelse med dem, at denne Omgøren af Justagerne ikke valder nogen stor Gene for Bryggerierne selv. Ganste anderledes vilde det blive, naar den skal foranstaltes af Staten eller i alt Fald betales af Staten med det Beløb, som det kunde antages at koste. Endringsforslag under Nr. 26 gaar ud paa, at hele § 17 udstemmes. Jeg vil gøre opmærksom paa, at denne § 17 har et Sideslykke i Loven om Brændevinsbrænding af 1ste April 1887, § 45. Denne Paragraf er saa vidt ordret enslydende med den § 17, her foreslaas, saa det forekommer mig rigtig nok, at den haarde Dom, der er sældet om denne Paragraf, rammer vedkommende selv, som har stemt for en ganske lignende Bestemmelse i Loven om Brændevinsbrænding af 1ste April 1887. Paragraffen er i mine Tanker uundværlig. § 18 har man foreslaaet noget blidere behandlet. I § 18 foreslaar man, at andet Stykke skal udgaa. Dette andet Stykke gaar ud paa, at Bryggerens Folk for Delagtighed i ulovlige Handlinger skulde bøde hver for sig foruden Hovedbøden, som falder paa Bryggeren, $\frac{1}{6}$ af den for Overtrædelsen foreskrevne Bøde. Det lille Stykke, som under Nr. 27 her foreslaas udstemt af § 18, har ogsaa et berettiget Sideslykke i Loven om Brændevinsbrænding. Mere behøver jeg vel ikke at udtale til Fordel for Forslaget. Hvad der er rigtig og nødvendigt i Loven om Brændevinsbrænding, kan absolut ikke være saa aldeles absurd og overflødig i den ganske tilsvarende Lov om en Skat paa Ol. Til denne § 18 er der jo desuden under Nr. 28 stillet et Endringsforslag af det cerede Medlem for Kjøben-